

Nr 250.

Av herr **Brännström**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 104, med förslag till skogsvårdslag.*

I det av Kungl. Maj:ts framlagda förslag till skogsvårdslag (Kungl. Maj:ts proposition nr 104) har enligt 2 § från lagens tillämpning undantagits skogar inom Västerbottens och Norrbottens län. Inom dessa län gälla för närvarande bestämmelser och skogsförfattningar, som avvika från vad i övriga delar av landet är gällande. Den så kallade dimensionslagen gäller i förenämnda läns kustland (förordningen den 18 juni 1915 nr 250) och den så kallade lappmarkslagen (förordningen den 18 juni 1915 nr 251) i de båda lärens lappmarker.

Sistnämnda förordning om lappmarksskogarna är såsom bekant grundad på utsyningstvång efter uthållighetsprincipen, varigenom vinnes såväl den fördelen, att skogsägaren får en relativt jämn avkastning från sin skog, som även den fördelen att skogsbeståndets tillväxtkapacitet icke äventyras. För en del hemman inom lärens kustland, de med så kallade inskränkt dispositionsrätt till skogen, gälla i stort sett samma bestämmelser.

Då något större missnöje med lappmarkslagen ej försports, synes densamma vara väl lämpad för sitt tillämplighetsområde och bör även i fortsättningen bibehållas.

Vad åter dimensionslagen beträffar avsåg den vid sin tillkomst att vara en tillfällig lagstiftning, som skulle förhindra överdriven avverkning av ungskog. Då emellertid en hel del äldre oväxtlig skog aldrig kan utväxa till den dimension som enligt lagen i fråga är bestämd och som medger fri avverkning, kan ju lagen också sägas förhindra en rationell skogsvård genom uttagande till avsalu av sådan oväxtlig skog. Lagen i fråga medger visserligen uttagande av de oväxtliga tråddimensionerna till avsalu, men fordras då ansökan om biträde av skogstjänsteman för utsyning och stämpling av sådana träd. Denna omgång medför för skogsägaren kostnader ej blott för hantlangning utan även vissa utsyningsavgifter. Ävenså kräver lagens handhavande från det allmännas sida en kostsam administration och tillsynsmyndighet. Utan hinder av denna lag kan en vårdslös skogsägare för avsalu uttaga först den så kallade fullmåliga skogen, sedan begära utsyning och stämpling av den oväxtliga och undertryckta skogen och till sist för husbehov uttaga

återstoden, varigenom uppenbar skogsskövling kan åstadkommas och skogens återväxt kan äventyras. Några fasta bestämmelser som trygga skogens återväxt eller som kunna ålägga skogsägaren, som uttagit skogskapitalet till vidtagande av kulturåtgärder för skogens framtida bestånd, finnas ej i denna lag. Om än lagen i fråga kan hava varit till nytta under en tid, då insikten om skogsvård stod på den primitiva ståndpunkt, att skogen fick sköta sig själv och skogsägaren mången gång utan hänsyn till framtiden avyttrade och avverkade skog så snart köpare eller avsättning för densamma kunde erhållas, kan man nu säga att lagen överlevt sin tid.

Det är ju då uppenbart, att de åtgärder som i förslaget till skogsvårdslag ifrågasättas äro likaså väl av behovet påkallade i Västerbottens och Norrbottens läns kustland som i övriga delar av landet. Varken skogsbeståndets beskaffenhet, markboniteten eller övriga förhållanden skilja sig inom nämnda läns kustland väsentligen från angränsande läns.

Samstämmiga auktoritativa uttalanden från såväl skogsakkunnigt håll som även från myndigheter såsom länsstyrelser, landsting och hushållningssällskap inom länen i fråga hava framkommit därom, att de lagbestämmelser som skogslagstiftningskommittén utarbetat måste vinna tillämpning även inom Västerbottens och Norrbottens läns kustland. Följaktligen skulle det ligga närmast till hands att yrka, att undantaget i 2 § såvitt de gälla Västerbottens och Norrbottens kustland utginge. Då emellertid den särskilda organisation (skogssingenjörer och skogstillsyningsmän) som nu finnes för dimensionslagens handhavande blir obehöfelig eller måste omorganiseras, därest en ny skogslag skulle bli gällande samt åtskilliga andra förhållanden kunna påkalla vissa jämkningar, har jag ansett försiktigheten bjuda, att sådan överarbetning av den för övriga delar av landet avsedda skogsvårdslagen äger rum, och får jag med anledning härav hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsamt utredning, om och i vad mån den nu föreslagna skogslagen med av densamma betingade ändrade administrativa och ekonomiska förhållanden kunde antagas att gälla även för Västerbottens och Norrbottens kustland samt för riksdagen framlägga det förslag, som av samma utredning kan föranledas.

Stockholm den 21 mars 1923.

Ludwig Brännström.